

<https://www.pontosnews.gr/650477/pontos/genoktonia/martyria-ano-matsoyka-toyrkoi-rosoi/?fbclid=IwAR15pHWFRObWzN6ecaHOZP2Dws0EKVCjYpu8d13rqTqW3Vsg5epPNmAlt-k>

Μαρτυρία Γενοκτονίας: Πολεμούσαμε τους Τούρκους με φτυάρια, όσο περιμέναμε τους Ρώσους να μας σώσουν

Περιγραφή από την Κυριακή Κοταρίδου-Σεβεντικίδου (1900-1997), από το χωριό Γιαννακάντων

[11/05/2021](#)



Σπηλιά κοντά στο Bağışlı, όπως ονομάζεται σήμερα το χωριό Κουνάκα, στην Άνω Ματσούκα. Η παράδοση αναφέρει ότι αποικίστηκε από χριστιανούς Έλληνες της Συρίας (φωτ.: koylerim.com)

Βρισκόμαστε στο 1916 στον Πόντο. Ο ρωσικός στρατός [έχει καταλάβει την Τραπεζούντα](#) και προελαύνει στην ενδοχώρα.

Οι Τούρκοι φοβούμενοι τη σύμπραξη των Ελλήνων με τους Ρώσους –που θεωρούνταν απελευθερωτές–, έδωσαν εντολή εκκένωσης των χωριών Κουνάκα, Γιαννακάντων και

Ποντίλα, και μετακίνησης του πληθυσμού νοτιότερα, πίσω από τη Ζύγανα, προς την περιοχή της Αργυρούπολης.

Ο άμαχος πληθυσμός των χωριών, όμως, προτίμησε να καταφύγει σε μια μεγάλη σπηλιά ανατολικά του χωριού Κουνάκα της Άνω Ματσούκας, στον Αγροτσάλτ'ς, ελπίζοντας ότι γρήγορα ο ρωσικός στρατός θα καταφτάσει για να ελευθερώσει την περιοχή.

Οι λίγοι άνδρες που είχαν απομείνει (όσοι δηλαδή δεν βρίσκονταν στα διαβόητα τάγματα εργασίας) ταμπουρώθηκαν για να αντιμετωπίσουν τον τούρκικο στρατό, με ό,τι όπλα υπήρχαν διαθέσιμα.

Πέντε μέρες κράτησε αυτή η άμυνα. Ύστερα από διαπραγματεύσεις, εγκατέλειψαν τη σπηλιά και σκορπίστηκαν στα γύρω βουνά και παρχάρια για να αποφύγουν τις συλλήψεις, την εξορία και τις κακουχίες.

Στον Αγροτσάλτ'ς κλείστηκε και η Κυριακή Κοταρίδου-Σεβεντικίδου (1900-1997) από το χωριό Γιαννακάντων σε ηλικία 16 ετών, η οποία περιέγραψε τα εξής¹:

*«Εκεί μέσα στριμωχτήκαμε ο ένας πάνω στον άλλο. Τα μικρά τα μωράκια κλαίγανε και για να μην ακούγονται τα πήγαμε βαθιά μέσα στη σπηλιά. **Οι άντρες στέκονταν στην είσοδο μπροστά και θα πολεμούσαν τάχα με τους Τούρκους.***

*»Με τι όμως; Με τα τσαπιά, με τα φτυάρια και τις πιρούνες; Όπλα, τάχα, κάτι είχαν δυο-τρεις νοματαίοι, αυτά όμως δεν επαρκούσαν για τίποτα. Κλάματα, μοιρολογήματα, φοβόμασταν πως θα μας σφάξουν. Από την άλλη, **μάς έλεγαν πως θα ερχόντουσαν οι Ρώσοι στρατιώτες να μας λυτρώσουν**, αλλά δεν φάνηκαν πουθενά.*

»Πάνω στις δυο-τρεις μέρες άρχισαν οι διαπραγματεύσεις με τους Τούρκους για να μας αφήσουν να φύγουμε. Ο θείος μου ο Κωνσταντίνος Αμαραντίδης ήτανε τότε μouxτάρης (κοινοτάρης) στο χωριό Γιαννακάντων. Ήταν ένας από τους διαπραγματευτές των κλεισμένων στη σπηλιά με την τουρκική πλευρά. Στο τέλος μας άφησαν ελεύθερους».

<https://youtu.be/7M6OApIpks8?list=PLONgrTOWZgKuUjFhN0EcnWgFcFkp9LAKt>

—

1. Πηγή: Εγκυκλοπαίδεια ποντιακού ελληνισμού, λ. Αγροτσάλτ'ς.